

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 13

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐσὺ ποῦ σκοπεύεις νὰ κτίσης τὴ
δική σου τὴ φωλιά; ρώτησαν οἱ δυὸ
ἀδελφές.

— Ἐγώ; εἶπε ἡ Ἀδροπούπουλη. Ἐ-
γὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ μείνω στὸ νησί,
γιατὶ θὰ πάω μὲ τὶς ἀγριόχηνες στὴ
Λαπωνία.

— Τί κρίμα! θὰ μᾶς ἀφήσης λοιπόν;

— Θὰ ἔμενα μὲ μεγάλη μου εὐχα-
ρίστηση κοντὰ σας καὶ κοντὰ στοὺς
γονεῖς μου, εἶπε
ἡ Ἀδροπούπουλη,
ἀλλὰ εἶμαι κιόλας
ἀρραβωνιασμένη
μὲ τὸν μεγάλο ἄ-
σπρο χῆνο.

— Ἀκούω κα-
λά; φώναξε ἡ Στα-
χτοφτέρουγη. θὰ
πάρῃς τὸν ὠραῖο
χῆνο; Καλὲ αὐτὸ
εἶναι...

Τὴν ἴδια ὥρως
στιγμὴ ἡ Χρυσο-
μάτα τὴν ἐσπρωξε
τόσο δυνατὰ ποῦ
δὲν προχώρησε πε-
ρισσότερο.

Οἱ δυὸ κακὲς ἀ-
δελφές ἐλόκληρο
τὸ πρωῒνὸ μιλοῦ-
σαν μυστικά. Ἡ-
ταν κι' οἱ δυὸ ἔξω-φρενῶν ἀπ' τὸ θυ-
μὸ τους ποῦ ἡ ἀδελφή τους εἶχε ἕνα
τόσον ὠραῖο ἀρραβωνιαστικόν. Κι' ἐ-
κείνες ἦταν ἀρραβωνιασμένες. Ἀλλὰ οἱ
δικοί τους ἀρραβωνιαστικοὶ ἦταν ἐν-
τελῶς κοινοὶ ἀγριόχηνες, καὶ ἀπ' τὴν
ὥρα ποῦ εἶχαν δεῖ τὸν Φίλιππα, τοὺς
φαίνονταν ἄσχημοι καὶ κακοφτιχγμέ-
νοι καὶ δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ τοὺς ἀν-
τικρύσουν.

— Μοῦ ἔρχεται στ' ἀλήθεια νὰ πε-
θάνω ἀπ' τὸ κακὸ μου, εἶπε ἡ Χρυσο-
μάτα. Τί κρίμα! τί ἄτυχία! Νὰ τὸν

ἐπαιρνες ἐσὺ τουλάχιστο, ἀδελφή μου!

— Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ εἶχε πεθάνει ὁ
ἴδιος! εἶπε ἡ Σταχτοφτέρουγη. Γιατὶ
τότε δὲν θὰ συλλογιζόμουν ὅλο τὸ κα-
λοκαίρι, ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἡ Ἀδρο-
πούπουλη παντρεύτηκε ἕναν ἄσπρο
χῆνο.

Μ' ὅλο τὸν θυμὸ τους ὅμως, οἱ δυὸ
ἀδελφές ἐδειχναν μεγάλη ἀδιαφορία
στὴν Ἀδροπούπουλη ποῦ δὲν ἐνοιθε
τοὺς κακοὺς σκοποὺς τους. Ὅταν λοι-
πὸν ἡ Σταχτοφτέρουγη ἤρθε καὶ τὴν
ρώτησε ἂν θέλει νὰ τῆς παρουσιάσῃ
τὸν ἀρραβωνιαστικόν της, ἡ Ἀδροπού-

— Τί ὄρνεο εἶναι αὐτὸ ποῦ λές; ρώ-
τησε ἡ Ἀδροπούπουλη.

— Μά, κι' ἐμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε. Δὲν
ἔχουμε ξαναδεῖ κανένα παρόμοιο στὸ
νησί. Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως ἀπ' ὅλα
εἶναι ὅτι ποτέ του δὲν πειράζει τὶς
χῆνες. Κι' ἔτσι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου
ἀποφάσισε αὐριο τὸ πρωῒ νὰ παλέψῃ
μαζί του καὶ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

— Ἀρκεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ! εἶπε ἡ
Ἀδροπούπουλη.

— Φοβάμαι ὅτι δὲν θὰ μπόρῃ, ἐ-
ξακολούθησε ἡ Σταχτοφτέρουγη. Ἄν
ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου μεγάλος
καὶ δυνατὸς σὰν
τὸν δικόν σου, μπο-
ροῦσε νὰ ἔχῃ ἐλ-
πίδα ὅτι θὰ νι-
κήσῃ.

— Θέλεις νὰ πα-
ρακαλέσω τὸν Φί-
λιππα νὰ παλέψῃ
αὐριο μ' αὐτὸ τὸ
ξένο πουλί; ρώτη-
σε ἡ Ἀδροπού-
πουλη.

— Αὐτὸ θὰ ἦ-
ταν τὸ καλύτερο,
εἶπε ἡ Σταχτοφτέ-
ρουγη. Θὰ μοῦ ἔ-
κανες τὴ μεγα-
λύτερη εὐχαρί-
στηση.

Τὸ ἄλλο πρωῒ
ὁ Φίλιππος σηκώ-
θηκε προτοῦ ἀκό-

Ἡ πατρίδα τῆς Ἀδροπούπουλης.

πουλη πῆγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση
μαζί της.

— Βέβαια δὲν εἶναι τόσο ὠραῖος
σὰν τὸν δικόν σου, εἶπε ἡ Σταχτοφτέ-
ρουγη, ἀλλ' εἶναι πολὺ πιὸ γενναῖος
καὶ δυνατός.

— Ἀπὸ ποῦ τὸ ξέρεις; ρώτησε ἡ
Ἀδροπούπουλη.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως. Στους γλά-
ρους καὶ στὶς πάπιες τοῦ νησιοῦ εἶναι
μεγάλος θρῆνος καὶ σπαραγμός, γιατί
κάθε πρωῒ ἔρχεται ἕνα μεγάλο ὄρνεο
καὶ τοὺς ἀρπάζει ἀπὸ ἕνα πουλί.

μη, βγεῖ ὁ ἥλιος, ἀνέβηκε πάνω στὸν
ψηλότερο βράχο καὶ κοίταξε γύρω του.
Σὲ λίγο ξεπρόβαλλε ἀπὸ μακριὰ ἕνα
μεγάλον σκουρό πουλί ποῦ πετοῦσε
πρὸς τὸ νησί. Εἶχε πολὺ μεγάλα φτε-
ρά κι' ὁ χῆνος εἶδε ἀμέσως πὼς ἦταν
ἕνας αἰετός. Εἶχε νομίσαι ὅτι ὁ ἀντί-
παλός του δὲν θὰ ἦταν παρὰ τὸ πολὺ
μὴ κουκουβάγια· τώρα ὅμως ἐβλεπε
ὅτι ἐπαίξε τὴ ζωὴ του. Δὲν θέλησε
ὅμως νὰ παρατήσῃ τὸν ἀγώνα μ' ὅλο
ποῦ ὁ ἀντίπαλος ἦταν τόσο πιὸ δυνατός.

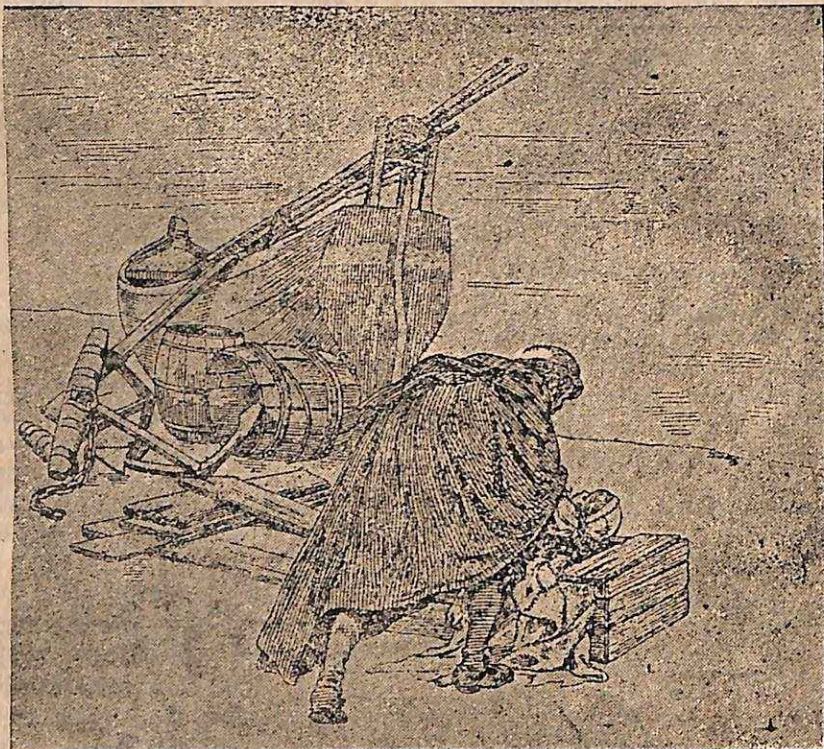
(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 — Τι θα το κάνουμε τώρα, παπού ;
 ρώτησε ο Τζόε με μεγάλη περιέργεια.
 Θα το κρατήσουμε δικό μας ;
 — Αυτό δε γίνεται, γιέ μου. 'Αν
 ζούσε η μητέρα σου, δε λέω. 'Αλλά
 εμείς είμαστε μοναχοί μας και γυρί-
 ζουμε όλη μέρα με τη βάρκα. Ποιος
 θα το φροντίζει ;
 — 'Εγώ θα το φροντίζω, παπού !
 Έκαμε ο Τζόε λιγάκι απογοητευμένος.

«Έβαλε μέσα τη Νταίξη, τυλιγμένη μ' ένα καραβόπανο...» (Σελ. 97, στ. β').

Κι' όταν θα φεύγαμε το πρωί, θα
 κλείνουμε την πόρτα να μη μας φύγει.

— Μα είναι μεγαλούτσικο, γιέ μου,
 δε μπορείς να το κλείσεις μέσα. Θα
 στενοχωριέται πολύ. 'Υστερα θα το
 ζητήσουν οι δικοί του. Πρέπει να κά-
 νουμε μια δήλωση. 'Αλλά πο ;

Ο γέρος έβρισε το κεφάλι του μ' α-
 πορία. Οι άνθρωποι του λαού δε θέ-
 λουν να έχουν δυσκολίες με την αστυ-
 νομία, γιατί εκεί τους κάνουν πολλές
 δύσκολες ερωτήσεις και τους κοιτά-
 ζουν πάντα με δυσπιστία.

— Θα πάω να ρωτήσω τον ξάδερφό
 μου το Γουίλ, που είναι φύλακας στον
 Πύργο. Αυτός είναι αξίος άνθρωπος
 και κάτι θα κάνει.

— Μα θα την πάνε στη φυλακή ;
 ρώτησε ο Τζόε.

Είχε ακούσει να λένε τρομερά πρά-
 γματα για τον περιφημο Πύργο του
 Λονδίνου και κοίταζε πάντα με φόβο
 το σκυθρωπό κτίριο, όταν πήγαιναν

με τον παπού του να επισκεφθούν το
 Θωμά Γουίλ.

— 'Οχι, κουτόπαιδο ! Σένα σε δά-
 ζουν φυλακή, όταν πηγαίνεις να ιδείς
 το θείο ;

Ο Τζόε το βρήκε αυτό πολύ λογι-
 κό και ξεκίνησαν κι' οι δυο, μπροστά
 ο παπούς, πίσω το έγγονο, να πάνε το
 ευρημά τους στο ξάδελφο Γουίλ. Για
 το βρκαρή, ο δεσμοφύλακας αυτός,
 που κατοικούσε σε κτίριο του Βασι-
 λιά κι' η Πολιτεία του είχε εμπιστευ-
 θεί τους φυλακισμένους, ήταν η πρό-
 νηση μοναχική, ικανός να λύσει και τα

δυσκολότε-
 ρα ζητή-
 ματα.

Κι' αν δεν
 ήταν τόσο
 σοφός, έθω-
 μάς Γουίλ
 ήταν όμως
 ένας πολύ
 αγαθός και
 πολύ φρό-
 νιμος άν-
 θρωπος. Εί-
 χε πολεμή-
 σει κι' είχε
 πληγωθεί,
 και τούδω-
 σαν γι' αν-
 ταμειδίαν
 τη θέση,
 που την κα-
 τείχε πολύ
 αξία κι' έν-
 τιμα.

Έφτασαν
 στον Πύργο,
 ζήτησαν το
 δεσμοφύλα-
 κα κι' ο Θω-

μάς ήρθε μόνος του να τους προαπα-
 ντήσει και να τους πάει στην ιδιαίτερη
 κελουσία του.

— Τι είν' αυτό το παιδί, Δίκ ; ρώ-
 τησε καθώς πήγαιναν.

— Θα σου τὰ πω : είναι μια ιστο-
 ρία παράξενη. 'Ηρθα να ζητήσω τη
 γνώμη σου.

— Έμπρός, περάστε. Της Τζέννης
 της άρρέσουν τα παιδιά !

Η μίστρες Γουίλ ήταν καμιά σα-
 ρανταριά χρόνων γυναίκα, με πρόσω-
 πο γλυκό, αν και λιγάκι λυπημένο.
 Είχε κάνει πολλά παιδιά και τάχε
 χάσει όλα. 'Ε, δεν είχε πιά καρδιά
 να γελάει. 'Αρισε μια φωνή κι' αυτή,
 καθώς είδε το γέρο - Δίκ να μπαίνει
 μέσα μ' ένα παιδί στην άγκαλιά.

— Τ' είν' αυτό, ξάδερφε ; Σου έ-
 τυχε τίποτα κακό ;

— Αυτό το βρήκα σ' ένα κασσόνι,
 που αρμένιζε μέσα στο ποτάμι ! είπε ο
 γέρος.

— Μπά ! Έκαμε έκλειψη μ' εκπληξη.
 Είναι δυνατό ; 'Α, το χρυσό μου, αυ-
 τό είναι παγωμένο !

Πήρε τη μικρή στην άγκαλιά της
 την τύλιξε μ' ένα σάλι και κάθησε
 κοντά στη φωτιά να τη ζεστάνει.

— Έμπρός, πές μας τώρα την ιστο-
 ρία σου.

Ο γέρος διηγήθηκε γρήγορα την
 ιστορία του.

— Και κοιμάται από κείνη την ω-
 ρα ; ρώτησε η Τζέννη με απορία.

Αυτή είχε άναστήσει παιδικά κι' ε-
 ύπνος αυτός δεν της φαινόταν φυσικός.

— Ναι, κοιμόταν και δεν ξύπνησε !
 πετάχτηκε ο Τζόε. Ξέρεις, θεία, εγώ
 τη βρήκα μέσα στο κασσόνι, την ώρα
 που ο παπούς έδενε τη βάρκα.

— Μπράβο, Τζόε, βρήκες ένα κορι-
 τάκι χαριτωμένο... Μα τί το έχουν
 κάμει, το δυστυχισμένου, που κοι-
 μάται έτσι δά ;

— Αυτό σκέπτομαι και γώ, είπε ο
 γέρος-Δίκ. Στην αρχή είπα, θα τ' άφρι-
 σαν το παιδί κοιμισμένο στην δ'χθη
 και το πήραν μέσα τα νερά. 'Υστερα
 όμως, το κούνησα από δω, το κούνη-
 να από κει, αυτό κοιμόταν σαν ξερό.
 Κοιτάω τα ρούχα του, έλο κέντημα !
 Σαν περιεργά μου φαινόταν δ'λ' αυ-
 τά. Κάτι τούκαναν το παιδιού και
 κοιμάται έτσι.

Η κυρία Γουίλ κοίταζε τα ρουχα-
 λάρια της Νταίξης με προσοχή.

— Είναι φινό πανί αυτό, είπε, κι
 ολοκκίνουργιο και παστρικό, αν κι
 είναι λασπωμένο που και που. Και τα
 ποδαράκια του, βέβαια, δεν έχουν πο-
 τέ τους πατήσει χάρω ξυπόλυτα. Τα
 χεράκια του, τα μαλλάκια του, όλα
 του είναι όρατα και άπαλά. 'Αμα το
 πλύνω και το νίψω, θα γίνει σαν ένα
 δροσερό τριανταφυλλάκι. 'Ορισμένως
 τ'όχουν κλέψει το παιδί και μάλιστα
 από μέσ' από το κρεββάτι του. Ούτε
 τόντυσαν να μην κρυώσει. Το πότισαν
 μόνο ναρκωτικό για να μη φωνάζει.

— Αυτό λέω κι' εγώ... είπε ο
 βαρκάρης. 'Αφού το λές και του λό-
 γου σου, κυρά-Τζέννη, έτσι είναι.

— 'Α, ναι, ε, τι λέει η Τζέννη, εί-
 ναι σωστό, βεβαιώσε με πεποίθηση ο
 Θωμάς.

Τη στιγμή αυτή η Νταίξη σάλεψε
 λιγάκι και μουρμούρισε κάτι χωρίς
 νόημα.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

56.

Σκάνδαλο κοινωνικό
 Που πολύ φέρνει κακό.
 Είναι η σκοποή σπατάλη.
 Που ξεχύνεται, λυσσά,
 Από πλούτη περισσά,
 Σαν φοφούν της πείνας άλλοι.

CHEF

ΠΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ

Τὰ ταξίδια της φαντασίας δεν είναι
 τόσο ανέξοδα όσο μπορεί κανείς να υ-
 ποθέσει. 'Αφήνουν πάντα μια νοσταλ-
 γία, μιαν ανάμνηση εφήμερης ευτυ-
 χίας που βραχνίζει τη σκέψη.

Ημουν ξένη χρονών όταν πρωτόκανα
 τέτοιο ταξίδι. Φοιτούσα τότε στο Αύ-
 τοκρατορικό Λύκειο της Πόλης. Μια
 μέρα βραβεύτηκα στο διαγωνισμό της
 Γεωγραφίας και, στην άπονομή των βρα-
 βείων, ο καθηγητής μου μου χάρισε
 ένα πολυτελέστατο χρυσόδετο τόμο, με
 τον τίτλο : «Από της Γης εις την Σε-
 λήνην». Δεν έδωκα καμιά προσοχή
 στο όνομα του συγγραφέως. Σ' αυτή
 την ηλικία, τα παιδιά δεν έχουν τέ-
 τοια περιέργεια. 'Απ' την πρώτη σε-
 λίδα όμως, μου κίνησε το πιά ζωνηρό έν-
 διαφέρον. 'Εκλεβα ώρες απ' τη μελέτη
 και, το πρωί, ξυπνούσα στα ξημερώ-
 ματα για να το άπολαύσω. Οι ήρωες
 του συγγραφέως ήταν τόσο περίεργοι
 τόσο εκπληκτικοί, τόσο γενναίοι ! Με

την ευπιστία των ξένη μου χρονών, δεν
 άμφέβαλλα καθόλου πως η ιστορία αυτή
 είχε συμβεί στην πραγματικότητα και
 πως οι τολμηροί κατακτητές του αϊθέ-
 ρος που είχαν ριχτεί σ' αυτήν την έ-
 ξωφρενική περιπέτεια, μέσα στο άπειρο,
 ήταν αληθινοί. 'Η φαντασία μου προ-
 σπαθούσε να δημιουργήσει μια συνέ-
 χεια στο υπεργήινο ταξίδι, να μαντέ-
 ψη το τέλος της μαγευτικής αυτής έκ-
 στρατείας έναντιον του χλωμού δορυ-
 φόρου μας. Τη νύχτα, έδλεπα στο δ-
 νερό μου πως ταξίδευα επάνω στο
 βλήμα, μαζί με τον Μιχαήλ 'Αρδάν.
 Όσο περνούσαν οι μέρες, γινόμουν
 νευρικός, ανήσυχος, σαν να είχαν φύ-
 γει δικοί μου συγγενείς για μακρινό
 ταξίδι και άργούσα να πάρω ειδήσεις
 των.

Ένας συμμαθητής μου, μια μέρα,
 μου έφερε τις ειδήσεις που περίμενα.
 Το «Περὶ τὴν Σελήνην» με άναστά-
 τωσε κυριολεκτικώς. Είχε και μια φω-
 τογραφία του 'Ιουλίου Βέρν. Τότε έ-
 δωκα προσοχή στο όνομά του. Το ψηλό
 κι' επιβλητικό μέτωπο του συγγρα-
 φέως, το δνειροπόλο κι' άφηρημένο βλέμ-
 μα του σαν ν' άτένιζε κάποιον κόσμο
 της φαντασίας του, το γαλήνιο ύψος
 του με κατάκτησαν μονομιᾶς, με μάγε-
 ψαν. 'Από όλους τους συμμαθητάς μου
 ζητούσα να μου δανείσουν ε, τι βιβλία
 είχαν του Βέρν. Ο πατέρας μου κι' η
 μητέρα μου δεν προλάβαιναν να μου ά-
 γοράζουν τόμους. 'Ετσι διάδασα τον
 «Πολίταρχο Χαττερά», τον «Γύρο του
 Κόσμου σε 80 μέρες», το «Ταξίδι στο
 κέντρον της Γης», τον «Σανσελλάρο»,
 τον «Μεσημβρινόν 'Αστέρα», τις «Μέ-
 λαινες 'Ινδίες», το «Πυρπολημένο 'Αρ-
 χιπέλαγος», τον «Πύργο των Καρπα-

θίων» τον «Δεκαπενταετή Πολίταρχο»,
 τις «Τύχες 3 Ρώσων και 3 'Αγγλων»,
 τις «Διετείς Διακοπές». Μέσα σ' ένα
 χρόνο, είχα διαβάσει όλους αυτούς
 τους τόμους, προσπαθώντας να μην πα-
 ραμελώ τη μελέτη μου. Στα διαλείμ-
 ματα, πάντα είχα ένα τόμο μαζί μου.
 Τις ώρες που οι μαθητάι έπαιζαν φουτ-
 μπάλλ στο μεγάλο πάρκο του Λυκείου,
 εγώ ολομόναχος, σε μια κρυφή γω-
 νία, πεσμένος μπρούμυτα — με τα μου-
 τρα ! — άπολάμβανα τον έκλεκτό μου
 συγγραφέα. Στο τέλος του χρόνου, ή-
 μουν χλωμός κι' άδυνατισμένος κι' αυτό
 άνησούχησε πολύ τους δικούς μου.

Στο σπίτι μου, κλεινόμουν στο δω-
 μάτιό μου, όπως οι αλχημιστάι του
 παλιού καιρού, για μια μυστηριώδη
 εργασία. Είχα κατασκευάσει από ηλιό,

έν μικρογραφία, όλα τα τερατώδη άε-
 ρόπλοια και υποδρύχια του Βέρν, σύμ-
 φωνα με τις περιγραφές του συγγρα-
 φέως και τις εικόνες που στόλιζαν τους
 τόμους. Για να παρακολουθώ καλύ-
 τερα τα διάφορα φανταστικά ταξίδια,
 προμηθεύτηκα ένα σωρό γεωγραφικούς
 άτλαντες.

Μια Κυριακή, είχαμε έναν επίσημο
 καλεσμένο. 'Ηταν σοφός καθηγητής
 της Φιλοσοφίας στο 'Αμερικανικό Κολ-
 λέγιο. Στο τραπέζι, μ' έξέτασε για τα
 μαθήματά μου, τις κλίσεις μου, τις ά-
 σχολίες μου, και για τα βιβλία που
 διάδχαζα στις διακοπές.

— Διαβάζω τον 'Ιούλιο Βέρν, είπα
 με περηφάνεια.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

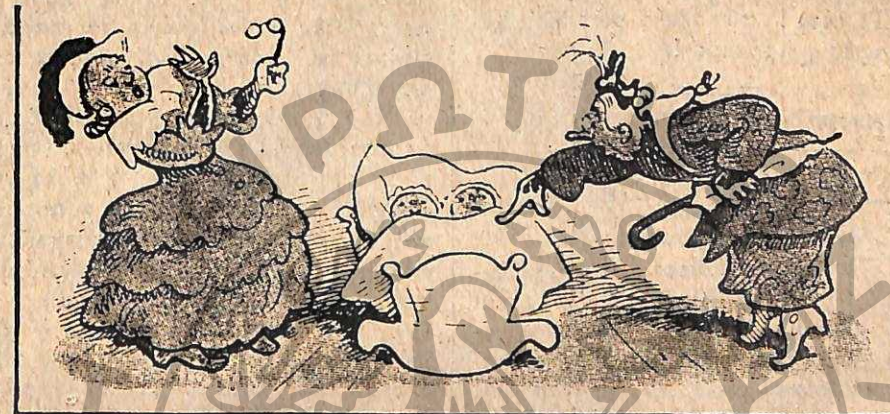
Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Να λοιπόν τί έκαμε η κυρία 'Ανδρομάχη ;
 'Ακούμπησε μια στιγμή το χέρι της άπάνω σ' έν' από τα δυο μωρά. 'Ετσι
 για να το πιάση, να τ' άγγίξη, να το χαϊδέψη... Κι' έπειδή της φάνηκε σαν
 πολύ σκληρό και πολύ κρύο, τρώμαξε η γυναίκα και το ζούλησε με το δάχτυλο
 στο στήθος. 'Αλλά με το ζούλιγμα, το μωρό τίναξε τα χεράκια του κι' έκαμε :
 — Μαμμά !

'Η φωνή ήταν αλήθεια παράξενη. 'Εμοιαζε όμως πολύ με ανθρώπινη.
 Κι' οι δυο γυναίκες σάστισαν και κατατρόμαξαν.

Τί ήταν αυτό ; Που άκούστηκε μωρό λίγων ημερών να μιλά, να λέν «μαμ-
 μά» ;... Και γιατί το μωρό έκείνο νάναι έτσι κρύο και ξυλιασμένο σά νεκρό ;
 Τότε η κυρία 'Ασπασία τόλμησε ν' άγγίξη και τάλλο. Μ' αυτό, όταν το
 ζούλησε στο στήθος, δεν είπε «μαμμά», ούτε τίναξε τα χεράκια του, παρ ά βγαλε
 μιαν άναορη κραυγή σαν του Φασουλή :

— 'Ααααα !..

Οι δυο γυναίκες δεν ήξεραν πιά τί να υποθέσουν. Ζωντανά ήταν αυτά τα
 παιδιά, η πεθαμένα ; Μ' αν ήταν πεθαμένα, πως φώναζαν και μιλούσαν ; Κι'
 αν ήταν ζωντανά, πως ήταν κρύα και ξυλιασμένα ;

'Ενόμισαν πως βλέπουν όνειρο, έφιάλη, θαύμα, ξωτικό. Και γούρλωσαν
 τα μάτια τους, και τροβήχτηκαν με φόβη από την κούνια, κι' άρχισαν να
 φωνάζουν προς τη σκάλα :

— Εαδέορη ! Ξαδέορη ! 'Ελα πάνω !.. Τα δίδυμα κάτι έπαθαν !

— Παναγία μου ! φώναξε η κυρά-Λάμπρανα από κάτω. Τί έπαθαν τα
 παιδάκια μου ;

— 'Ελα να ιδής !

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

